

»Ne zato,« je menil učitelj; »da ga bo imel, če ga bo hotel.«

Poklical je ženo, ji dal jesti in piti in ji prepovedal dotekniti se česarkoli. Potem je pokazal na bogovca in rekel:

»Jutra ne učka. A dokler živi, ga pazi. Ko izdahne, pojdi in naznani na Brdu.« Žena je ihtela.

»Kaj se jočeš,« je bil učitelj nevoljen, »strezi mu. Tudi ogenj bi lahko podnetila.«

Hotela je, pa ni bilo iskre pod pepelom.

»Svinjak,« je zamrmral učitelj. Še enkrat je zajel od vina, potem se je začel odpravljati. Sklonil se je nad bogovca in poslušal za njegovim življenjem. Zravnal se je in prikimal z glavo:

»Do jutra...«

Trenotno ga je prevzela trudnost iz vina, da je sedel in zadremal za kratko minuto. Že je planil in stopil spet k bogovcu, ki je šepetaje blaznil.

»Mater šepetaš, Baertl,« je dejal učitelj toplo, »a bojcem in vozi si ušel. In zdaj se bova poslovila. Red je tak in ti niti vedel ne boš, kdaj. Srečno, Baertl.«

Obrisal si je solzo. Še enkrat se je obrnil ob vratih:

»Baertl, novce sem vzel. Saj nimaš svojcev. Naj bo za doto Erazmu, ko ga oče izpusti iz voze.«

In še enkrat se je ozrl:

»Baertl, pozdravi mater, ko boš tam.«

Odprl je v noč. Gasnila je, zvezdna, mesečna, mrzla kot strup...

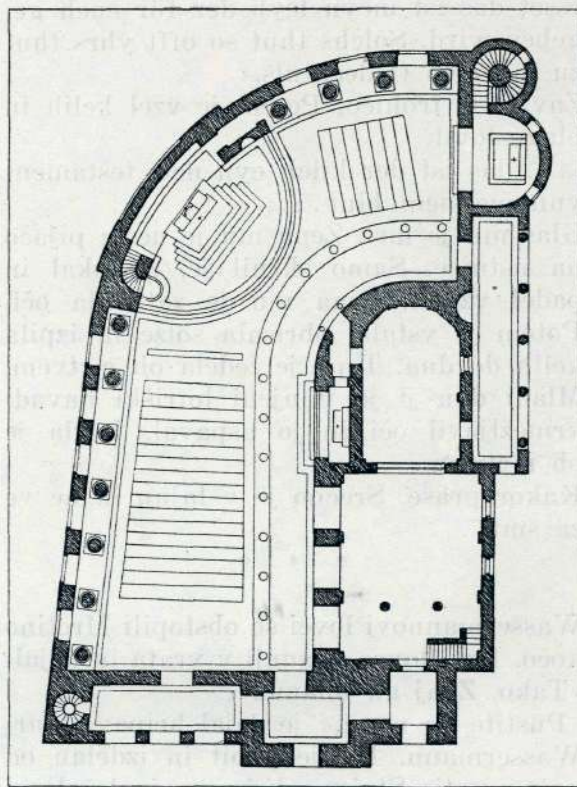
Slišal je petelina na Belu, potem je poslušnil navzdol v lesove in videl lovce, ki so se bili dokopali iz goščav in ovedeli kraja. Iskali so vstran in učitelj je bil vesel.

»Baertl,« je mrmral, »dve uri imaš še čas, dalj pa ne mudi.«

Živahno je zagrabil v pot proti Brdu.

»Usušil sem se to noč in podsivel,« je verjel, »do Kranja me ne spoznajo. Od Kranja do Karlovca bo pa že Bog dal,« je bil znova veder. S kmetiško obleko se je vadil tudi pobožnega kmetiškega zaupanja. Ugrel se je na potu in prišel do brez. Ni se mu mudilo. Skrbno za sledjo je krenil na desno, dolgo je šel in odobral:

»Dobro, orožnik z mečem. Bežal si, a si premeteno. Čim dalj, tem bolje.«

ARHIT. ŠOLA J. PLEČNIKA: NAČRT III. ZA CERKEV SV. MAGDALENE V MARIBORU.

Trenotno pa je obstal in zahropel od groze. Bil je Ulises. Od tedaj ne več, od tedaj, ko je tisto videl in spoznal: »Volkovi.« —

V krpah Agatinega poročnega perila, v strašnem krvavem lajnu in snegu je ležal veliki Erazmov meč. Krvav do ročaja. Hlapčič-dojenček v groznih plenah, kamor sta ga povila v strašni zadnji uri ljubezni in dekelstva nezakonska mož in žena...

* * *

Prvi solnčni žarek je šinil čez goro. Takrat se je zavedel bogovec pod roko, ki mu je šla mimo čela. Sreča je vstala vanj in je zahrepenel:

»Mati!«

Potem pa je vse videl in vedel. Hotel je kruha in vina. Žena je odlomila kruha in natočila vina v kelih in je vzel in mu je roko podpirala, da je mogel nositi. Vzel je kruh in molil:

»Vnser herre Jhesu christ ynn der nacht da er verraten ward Nam er das brot danckt vnd brachs vnd gabs seynen jungern vnd sprach: Nempt hyn vnd